5 JUNY 1902 ANY I N.º 23

¡CU-CUT!

Barcelona Escudellers, 54

UN NOU DUGUESCLIN

—No quito ni pongo rey, pero ayudo á mi señor.

¡Com se coneix que'ls republicáns *publicitaris* no están acostumats a guanyar gaire!

Per això el triomf per sis vots de majoría, conseguit en la secció de Ciencias Morals y Políticas del Ateneu Barcelonés els hi ha semblat una mena de conquista de Zamora y.n'han fet un plat que dupto que se'l puguin acabar per més que han demostrat en forsas ocasions que no son dels més desganats.

Peró, entenemse, el resultat de las eleccións esmentadas ha sigut un triomf pels republicáns a partir ab els monárquichs caciquistas, de manera que'ls catalanistas poden donarse per ben satisfets de la seva derrota, si aixís se pot calificar, perque, en realitat, no més han fet que *embotellar* en aquella secció als millors caps de casa que té l'Ateneu.

Això d'aquestas aliansas monárquich-republicanas no'ns han vingut de nou ni han sorprés a ningú, perque ja estém acostumats a véurelas.

El catalanisme: *voila l'ennemi*, es diuen, y no necessitan cap més consigna pera unirse en realitat y ben prácticament els que més distanciats sembla que haurían d'estar per las sevas tendencias políticas.

No, no'ns va fer cap mal efecte aquet consorci; en una ciutat ahont els cacichs monárquichs costejan els gastos d'unas eleccións municipals als republicáns centralistas, es més que natural que vagin de tronch pera obstruccionar la bona márxa d'un centre de cultura com es l'Ateneu, quina importancia y bon nom se deu en part principal al bon régimen de las juntas catalanistas que d'uns quants anys ensá'l governan.

Trobém donchs plenament justificat que, com l'altre día, anessin de parella a votar contra la candidatura catalanista en Roig y Bergadá y en Salas Antón, en La Llave y en Molas.

De totas maneras, uns y altres no sen desfassin de semblant *victoria*, perque es molt fácil que això de guanyar no ho puguin pendre per vici, ni posant en práctica el socorregut sistema de la *duplice* aliansa, com s'ha demostrat en el resultat de la votació pera las demés seccións, en la que ha triomfat totalment la candidatura catalanista.

Y a propósit, *La Esquella* de la setmana passada diu que l'Ateneu, *cuyt dels que havían ofegat la vida intelectual d'aquella corporació* (?), ha iniciat *lo que'ls francesos ne diuen la* "degringolade".

No cal que se la fassí el senyor R. y R. la ilusió de ser president de l'Ateneu, donchs per "degringolades" que hi haguessin, els seus mateixos, que saben millor que nosaltres el punts y las *comas* que calsa, s'hi mirarían molt a ferli esqueneta.

Verdaderament ni el senyor R. y R. podía aspirar a més, ni l'Ateneu podría arribar a menos.

***

Som a la capvuitada del Corpus; santa paraula que ha de fer respirar de satisfacció a n'en Coria, atrafegat com ha estat aquets días en la justa aplicació del cerimonial corresponent a las professóns a que assisteix el Municipi y ab l'ay al cor tota la setmana per si'ls gegants haurán pres mal o si han fet pedra y fil a las arrecadas de la gegantesa ab alguna *serpentina* de las que ab tota la descortesía imaginable se descapdellan contra'l cutis de tan elevadíssima senyora.

Per altra part, el Corpus barceloní no ha ofert enguany cap nota particular, si descomptém la relació que té ab els republicáns de fantasía d'aquí l'edificant espectacle donat pels seus correligionaris de Manresa en aquella població, ab motiu d'igual diada.

Vostés deurán recordar perfectament que anys enrera en Junoy de *La Publicidad* va ser pendonista en la professó que celebra anyalment la esmentada ciutat en honor dels seus Sants Patrons, peró ab tot, no estará de més que'ls hi refresquém la memoria transcribint els termes en que estavan redactadas las invitacións que *con tan solemne motivo* va dirigir l'anticlerical Junoy a las personas més significadas de la localitat.

Deya aixís el document de referencia:

"Sr. D. . . . . .

El Excmo. Ayuntamiento y la Iltre. Reverenda Comunidad de Canónigos y Beneficiados de la Seo, á cuyo cargo se hallan este año encomendadas las fiestas que se consagran á los Santos Mártires Patronos de esta ciudad, se han dignado conferirme el HONROSO COMETIDO de llevar el pendón en la procesión que saldrá de la Santa Basílica, á las seis de la tarde del próximo jueves, día 30 del actual.

Representante de Manresa y su distrito, y OBLIGADO Á MIRAR CON ESPECIAL PREDILECCIÓN SUS INTERESES RELIGIOSOS y sus glorias tradicionales, ACEPTO GUSTOSÍSIMO TAN INMERECIDA COMO HONROSA DISTINCIÓN, pues me prometo el CONCURSO DE LAS PERSONAS FERVOROSAS para ENALTECER como es debido TAN SOLEMNE ACTO.

Por otra parte, los PIADOSOS SENTIMIENTOS que á usted adornan ME ANIMAN á rogarle tenga á bien asistir CON HACHA á tan RELIGIOSA CEREMONIA, con lo que, á más de contribuir al realce y esplendor de la misma, RENDIRÁ UN JUSTO TRIBUTO DE HONOR Y VENERACIÓN A LAS AUGUSTAS RELIQUIAS DE AQUELLOS SANTOS TITULARES, QUE SACRIFICARON SUS VIDAS EN ARAS DE LA FE, recibiéndolo como fino obsequio y como muestra evidente de aprecio y distinguida consideración, su afectísimo S. S.

Q. B. S. M.
Emilio Junoy

Manresa, agosto de 1894".

Si recordém aquet fet, no es pera mortificar al senyor Junoy ni cosa que si assembli, sinó perque ve que ni de motllo com a antecedent del edificant espectacle que varen presenciar diumenge passat els veins de Manresa.

La veritat sigui dita, l'actual arcalde de Manresa, senyor Fius y Palá, que, com tothom sab, es carn y ungla ab en Junoy, ha obrat dintre la més rigurosa llógica imitant punt per punt, ab motiu de la setmana de Corpus, la conducta d'aquell senyor de la cara de xacolata, redactant y circulant—en els precisos moments en que feya treure la placa del Sagrat Cor de la escala principal de casa la Ciutat—unas invitacións com la que a continuació transcribím pera que, de *pendant* ab las den Junoy, se perpetuin com a documents históricos en els quins hi podrán apendre moltíssim las generacións vinentas respecte a la elasticitat de conciencia que tenían els ateus, socialistas y republicáns sortits de las incubadoras de *La Publicidad*.

Apunjálinse:

"Al Excmo. Ayuntamiento que me honro en presidir, corresponde, como Patrono del Hospital Cívico-Militar de esta ciudad, llevar el pendón principal de la

procesión que saldrá de aquel Benéfico Asilo, á las 19 horas del sábado próximo 31 del que rige.

Ruego á V. por tanto tenga á bien concurrir CON HACHA AL PIADOSO ACTO, como muestra de AMOR Y RESPETO Á JESÚS SACRAMENTADO y de deferencia a la Corporación Municipal, en cuyo nombre le anticipa gracias expresivas, su atento y s. s. q. b. s. m.—El Alcalde, Maurício Fius Palá.

Manresa, mayo de 1902ª.

A n'aquet pas jo encara tinch confiansas de veure al Negre y al Roig convertits en frares, sino de la Trapa, de la *Trapella*, que es una ordre menor de la que els en dispensarían el noviciat per tenir de temps ben acreditada la seva vocació.

LLEIXIU

DE RETORN

S'ha acabat la bona vida;
si senyors, ja soch aquí.
Ja he regressat de la *Corte*;
ja he retornat de Madrit,
y em torno a trobá a la terra
dels tontos y els ensopits.
Sembla estrany; ab quinze días
que he pogut estarme allí,
m'ha entrat tant aquella terra
tant y tant m'hi he divertit,
que si he de parlá ab franquesa,
em veig precisat a dir
que aquí m'hi moro de fástich,
m'hi poso amoinat y trist,
Barcelona em cau a sobre,
passo els días aburrit,
anyoro aquella alegría,
aquell viure tan felís,
aquell moviment contínuu,
aquella olla, aquell burgit...
y sobre tot el *cocido*,
aliment inofensiu
que costa tant d'empassársel
com es senzill de pair.
A n'aquí tothom treballa,
en cambi la gent d'allí
tindrá qualsevulga vici,
pro no aquet tan depresiu,
que queda pels *provincianos*,
pels que vivím en el llíms.
A n'aquí tothom vá serio,
donchs a la Cort tothom riu.
A Barcelona, *corridas*,
es pot dir que no'n tenim
no més alló, *cuando celis*,
el día d'algún *meeting*,
quan arriva un *personaje*,
si juguém a Jochs... prohibits...
y alguna que altra vegada,
que's *volen entretenir*.
Donchs a la Cort cada tarde,
ja se sap, cap al torín.
¿Y qué compón Barcelona
per compararlo ab Madrit?
¿Qué hi há a n'aquí de notable?
¿Qué hi há, digne de ser vist?
¿Quíns carrers, quíns edificis
y quíns passetjos tenim?
L'Ensanxe, el Port, La Gran-Vía,
Las Ramblas... ¡fugin d'aquí!

NOTA ARTISTICA

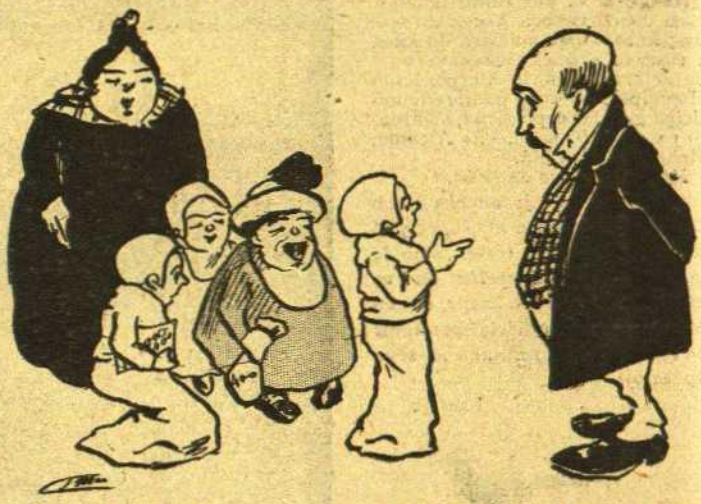

(Dibuix de Planells)

Allí en tenen a dotzenas
de passetjos més bonichs.
¿Quí el compara el nostre Ensanxe
ab el que tenen allí?
aquell es inacabable,
sense destorbs ni embolichs...
vaja; no hi posin cap dupte
y donguin per positiu,
que'l día que hi fassin casas
será millor que'l d'aquí.
De Port encara no'n tenen,
pro, segons he sentit dir,
en farán al Manzanares
que es un dimontri de riu
com el mar... Be; no es tan ample,
ah, pro de llarch... potser si.
En materia d'edificis
tenen lo més escullit.
¡Quínas casas més hermosas!
figúrinse: fins n'he vist
que, ademés d'*agua de pozo*,
tenen gas a cada pis...
y no's creguin que exagero,
que es ben cert lo que'ls hi dich.
vegin si ho es, que a la porta
hi há un lletrero que ho diu.
Y encara aquí a Catalunya
continuém tan presumits,
burlantnos sense cap solta
d'aquell poble tan florit,
quan si allí hi fessin passetjos,
edficis y jardins,
els carrers els empedressin,
els aplanessin un xich,
y las casas las alsessin
al menos fins a ters pis,
hi fessin bonas botigas,
y cambiessin els vehins,
y hi posessin aigua viva,
hauríam de convenir
en que la *Villa del Oso*
fora de lo més bonich...
¡Madrit!... oh preciosa terra,
sucursal del Paradís,
gran viver dels *inconsutils*,
criadero de tranquils,
bressol de nostres polítichs
més dormilegas que'l guix.
Inmensa gabia de lloros,
escuela del buen vivir,
academia de parlaires
y magatzém d'*expedits*.
Geganta roca ahont s'estrella
la energía del País.
Ballena que s'alimenta
ab la sanch del peix petit.
Inmens pot de sangoneras
que'ns xuclan de viu en viu.
Cap de casa de la Espanya
que regeix nostres destíns.
Principi de moltas cosas...
que no arrivan may al fi.
Fábrica de Excelentíssims
ab privilegi exclussiu.
Tramuja inmensa que xucla
el blat que a n'aquí cullim.
Menjadora ahont es nodreixen
els que may es veuen tips.
Casa gran dels que no'n tenen,
distracció dels aburrits.
Vila que sempre's desperta
quan el poble s'en va al llit
y es diverteix ab els quartos
dels que'ns llevém dematí.
Taller ahont es confeccionan
centenars de *maniquís*
que costan menos de ferlos
que no pas de mantenir.
Fiel contraste de noblesas,
volúm ahont s'hi va escribint
aquet devassall d'*artícles*
que'ns tenen estemordits.
Clínica mestra ahont s'hi cura,
per procediments antichs,
el *bacilus* de la gana
a un grapat d'afavorits.
Tu avuy ets la Cort d'Espanya...
en el més ample sentit.
Jo t'admiro, jo't saludo
y t'envío desd'aquí
l'expressió del meu respecte,
y no'm cansaré de dir,
que es tant lo que tu m'agradas
y lo que estimo a tos fills,
que lo que es si un día em perdo...
que no'm busquin a Madrit.

K. O. K.

EL REPARTIMENT DEL *CREDIT* DE LA DIPUTACIÓ

—Dispensi que no li donguém las gracias, pero encara no sabém parlar; figúris: várem néixer el 17 de Maig; ep, d'aquest any.

PER PARTIDA DOBLE

—Noya, vinch d'examinarme
y ja ho veus qué m'han donat.
—Donchs mira, aquí'n tens un'altra;
ja pots anà a pendre banys.

Els anticuaris

En Tomás Barbot es un dels anticuaris més distingits de París. Posseeix els llibres més estranys del mon y un monetari més complert que'l del Louvre.

Pera reunir aquet munt de preciositats en el seu hotel del carrer de Borgonya, ha viatjat durant molt temps per Italia, Inglaterra y Alemania. A més ha invertit vint anys en la persecució d'una moneda del emperador Viteli, de quina existencia duptavan els més acreditats numismátichs.

Apoyantse Mr. Barbot en vagas noticias contingudas en antichs catálechs, afirmava que la moneda en qüestió, dormía olvidada, sens dupte, en algún museu descuidat o en el gabinet d'algún coleccionista ignorant.

Després d'haver registrat els museus d'Europa y examinat els inventaris de tots els numismátichs coneguts, havía tornat a París absolutament descoratjat.

Ab tot, un día va sapiguer que'l comte Estanislau de Riunski, numismátich tan furibundo com ell, posseía desde feya poch temps la preciosa moneda.

Al sapiguer la noticia en Barbot es va desmayar.

Bon punt va recobrar el coneixement agafá'l barret y'l bastó y va sortir al carrer, per anar a casa del comte, qui vivía allí a la vora.

Mr. Barbot va sortir rabent com una fletxa, y rendit de fatiga arrivá al domicili del seu afortunat rival. Y va picar ab tal forsa, que'l mateix comte va anarli a obrir la porta.

L'anticuari va entrar al recibidor com una tramontana.

—He sapigut, senyor comte,—digué—que vosté posseeix una moneda que es pera mi verdaderament inestimable. Fa vint anys que corro darrera d'ella, perque es la única que falta a la meva colecció. Vinch, donchs, a suplicarli que me la cedeixi. ¿Quán ne vol d'aquesta joya?

—Molt senyor meu—va contestarli'l comte,—no tinch cap empenyo en...

—¿En véndrela? ¡No es possible! Suposo que no tindrá vosté la mala intenció de ferme morir de desesperació al moment que arrivo a port. ¿En vol deu mil franchs per aquesta moneda?

—Cregui vosté que...

—¿Li sembla poch? Donchs n'hi dono vint mil franchs y no parlém més de l'assumpto. Tingui en compte que una resposta negativa'm causaría la mort.

—Sento en l'ánima no poguer acceptar la seva proposició—va dir el comte.—El meu Viteli no's ven y a més no soch marxant de monedas antiguas.

L'infortunat no sabía qué dir al veure que no's realisavan els seus ardents desitjos.

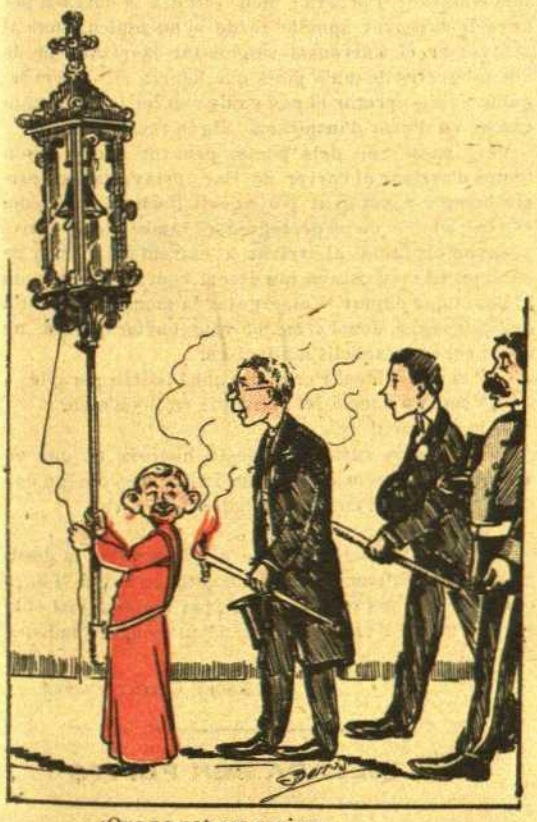
El comte al fi's va emocionar davant d'aquell dolor més eloqüent que las proposicións metálicas del seu *colega*.

—No li desitjo la mort—va dir a Mr. Barbot—perque sería una gran pérdua pera la ciencia y un remordiment pera mi.

Mr. Barbot va mirar al comte ab uns ulls en els que hi brillava un raig d'esperansa.

—Ja que té empenyo en posseir la meva moneda—va seguir dient l'aristócrata polach—li cediré ab l'obgecte d'evitar una desgracia; peró a condició de que'm

DESMENTINT UN REFRÁ

—¿Que no pot ser repicar
y anar a la professó?
Donchs voldría que'm diguessin
que es lo que ara estich fent jo.

ENTRE SOLTERAS

—¿Ja't giras altra vegada?
—¿Y quin mal faig ab això?
—Es pensará que t'agrada.
—Que s'ho pensi... tant de bo.

LLADRES MONUMENTALS

—Xato, no fassis soroll, que entre la gent que es decenta s'acostuma a respectar el somni de l'ignoscencia.

deixi escullir de la seva biblioteca l'obra que'm convingui, ja sigui impresa, ja manuscrita.

—¡Ab molt gust!—contestá en Barbot, radiant d'alegría.—Vinga la moneda.

—No podré entregarla fins demá.

—¿Y per qué no desseguida?

—Perque... no sé com dirli a vosté... perque m'es impossible.

—No insisteixo... peró al menos ensényimela.

—Ho faría de molt bona gana, peró...

—Suposo que no'm negará un favor tan insignificant. La curiositat em devora, ja que fa vint anys...

—Ho comprench; peró repeteixo que m'es impossible.

—¿No la té a casa?

—Sí, senyor.

—Donchs alashoras la seva negativa es incomprensible.

Va haverhi un moment de silenci, després del que el comte va dir al seu confrare:

—Ara ho compendrá tot; peró járim guardar el més absolut secret sobre lo que vaig a contarli.

—Li juro.

—Ahir a las dotze de la nit, sortía del Teatre Francés, ahont havía anat a veure "La flor de lis." ¿Coneix aquesta obra? ¡Es superba!

—No, senyor; jo no vaig may al teatre y la música'm causa horror.

—¡Pitjor per vosté!—exclamá'l comte.—Peró passém endavant. Portava'l meu Viteli a la butxaca per haverlo ensenyat aquella tarde a un amich, quan al atravessar el Carrousel vaig notar la presencia de dos subgectes de mala pinta que hauría dit que'm seguían. Vaig apretar el pas y ells van fer lo mateix, lo que no va deixar d'inspirarme algún recel.

Vaig passar un dels ponts, pensant que si tenía temps d'arrivar al carrer de Bac, estava salvat, perque sempre passa gent per aquell lloch. Corría com el vent; peró'ls meus perseguidors també y casi'm trepitjavan els talóns al arrivar al extrém del carrer de Beaune. El moll estava tan desert com el Sahara y no hi havía que duptar. Vaig agafar la moneda, posantla en lloch segur, donchs me la vaig enviar perque no me la robessin aquells malfactors.

—¡Piramidal idea! Permetim que'l feliciti per ella.

—¿Vosté no hauría fet lo mateix en lloch meu?

—¡Ja ho crech!

Peró lo més curiós d'aquesta historia es que en aquell mateix moment els dos individuus obrían una porta y entravan tranquilament a casa seva.

. . . . . .

En Tomás Barbot va rebre al día següent la desitjada moneda ab una carta del comte, en la que li deya que no li portava personalment, per haverse vist obligat a fer llit, a conseqüencia d'una lleugera indisposició.

ADOLF GIBERT FERRER

LA GUILLADA DEN PEPITO

Adeu Canalejas,—adeu si te'n vas;
Pepet, creu que ho sento,—pró no puch plorar.
¿Y aquells de Manresa—ara qué farán?
tan gran entusiasme,—¿en qué, en qué ha quedat?
¿Y la classe obrera—com s'ho compondrá?

¡adeussiau reformas!—¡quant paper mullat!
Pepet, per Deu home,—no fassis el gat,
¿per un *tiquis miquis*—ara'ns deixarás?
Ja ho veig, sent tu un home—tant *serio y formal*,
has dit al teu *quefa:*—Al cap som, veurá,
ja que la *brometa*—aquí s'ha acabat,
el Parlament obra—o a casa me'n vaig.
El *quefa* se'l mira—mitj espatarrat
y al véurel tant serio,—ab tó paternal
contesta:—Pepito—ten compte'l que fas,
si buscas desori,—desori hi haurá.
—Vull las Corts obertas.—¡Pepet fes bondat!
aixó que'm demanas—no t'ho puch donar.
—¿Per qué? ¿quí li priva?—¿Que no té las claus?
—No hi há claus que valgan,—el pany s'ha espatllat.
—Aixó ray, de sobres—trobará manyáns;
—Pepet no porfiis—que res ne treurás.
—¿Y si ve en Romero—y el duch de Tetuán
y el *gran* Castellano—junt ab Nocedal
y esbotzan las portas?—¡Y que han d'esbotzar!
lo que esbotzarían—tu massa que ho sabs,...
la caixa, Pepito,—¡mira com está!
—Jo ab las Corts tancadas—no puch realisar
lo que vaig prometre,—y jo soch *formal*.
—Jo ab las Corts obertas—no puch governar,
y fill meu, ja'm canso—de tant fé'l malalt.
Tocant a *prometre*—recorda el refrá:
—Ja ho sé *¡no fa pobre!*—Y donchs sí aixó sabs,
sigas ben rich sempre—y... déixaho anar!
—Me'n vaig, y al anármen—veuréu que vindrá...
—Vindrá un que s'espera—que hi hagi vacant.
jurará y muxoni.—Veurém:—Ja ho veurás.
No veus que aquet poble—dorm fort molt temps fa...
—Potser que's desperti—en un moment dat.
—No sigas criatura:—parlar com tu ho fas
déixaho per en Blasco,—Lerroux y altres tants
que corren la tuna—fent por... als bons talls.
—En Agricultura—poch t'has aplicat,
en el cultiu únich—que has perseverat
ha estat... no vull dirho:—Dígaho, tant me fa.
—La teva cullita—de cebas ha estat
y abans d'arrancarlas—totas han grillat.
¡Jo ho sento, Pepito,—si a la fi t'en vas
a l'ánima ho sento,—més no puch plorar.

PUPUT

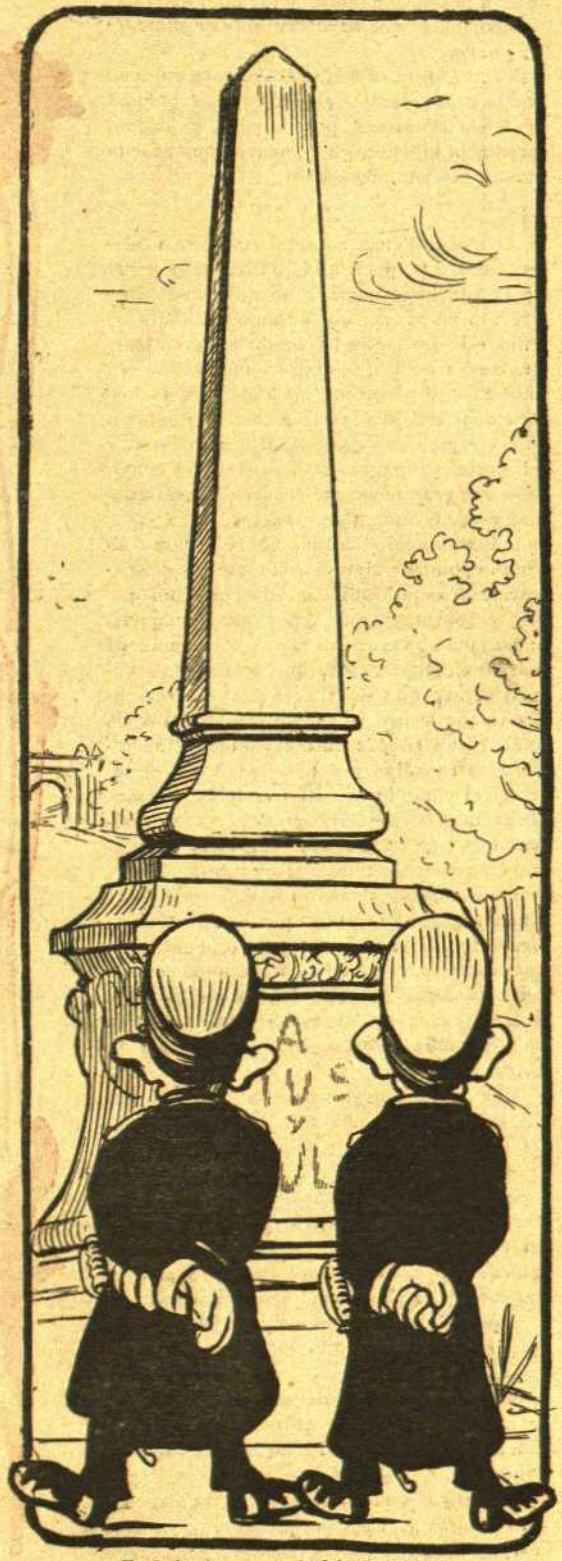
Un aconteixement substanciós

L'altre día's queixava un amich meu de las deficiencias y anomalías que's notan en la gran prempsa diaria anomenada d'informació, y crech que'l meu amich tenía raó de sobras.

Vostés haurán notat moltas vegadas que, mentres a determinats successos, que gairebé no valen la pena, com per exemple lo de la catástrofe de la Martinica, s'hi dedican llargas columnas de lletra menuda y atapahida, en cambi, aconteixements tan trascendentals com el regalo d'uns quants mantóns de Manila a unas quantas xulas, o els discursos que fá en Lerroux en qualsevol *patio* d'Andalusía, o qualsevol altre *fausto acontecimiento* per l'istil, ocupan tant poch l'atenció dels nostres grans diaris, que passan molts cops tan desapercebuts pel públich, com l'arribada d'un investigador més, que gairebé ningú se'n adona...

Un gran succés, donchs, un d'aquestos importantíssims aconteixements que forman época en l'historia dels pobles que, com el nostre, encara están per historias, constitueix l'obgecte de las presents ratllas, que m'he cregut en el deber d'escriure, tota vegada

LLADRES MONUMENTALS

—Rodríguez... ¿no había estatuas penjadas al pedestal?
—Estás de broma, Gutiérrez.
—Pues lo debo haber somiat.

que la prempsa d'informació, no li ha donat l'importancia que *su interesante argumento requiere.*

Vostés dirán si realment la cosa val o no val la pena, mentres nosaltres, escrupulosos y fidels cronistas, posém punt a n'aquet preámbul kilométrich y aném a comensar la nostra tasca informadora.

***

Ab motiu d'unas sumptuosas festas celebradas ara fa poch allá, lluny, en un poble gran "de cuyo nombre no quiero acordarme", se va pensar en fer un obsequi als arcaldes de fora que hi acudiren; y en tractantse d'arcaldes, se cregué que la manera més natural y'l millor modo d'obsequiarlos, era donántelshi menjar a costa del poble... Efectivament, va convidársels a un dinar, y el gasto va pagarse ab fondos del comú. Fou una gran pensada. Els arcaldes estigueren verdaderament en carácter.

L'ápat oficial, donchs, va celebrarse ab tota la pompa y ab tot l'arrós que era d'esperar. La tranquilitat fou complerta; com que allí tothom menjava... Y per cert que aquells ciutadans ab vara, s'hi feyan d'una manera bárbara, espatarrant, horrorosa. ¡Ja's coneixía, ja, que eran arcaldes! ¡No més hi havía que veure com menjavan! De tots els plats feyan *limpia* ab una rapidés y lleugeresa extraordinarias. ¡Ah! quanta diligencia en el cumpliment del seu deber! ¡Quant de profit pels respectius pobles, que s'atipavan tots a més no poguer, per boca y representació dels seus ilustres arcaldes!

Els comensals s'anavan entusiasmant per moments, y, ab la patria plena, s'alsavan a cridar: ¡visca la patria!... Peró, l'entusiasme va arribar al cap-de-munt, quan comensaren a saltar els caps de suro—no'm refereixo als arcaldes—de las negrosas ampollas del espumós *champagne.* ¡Allá va ser la bona!

Molts d'ells, que gairebé no s'havían mogut del seu *terruño*, no havían tastat may ni sabían encara lo que era aquell líquit daurat, quina escumera sobreixía de la copa; mes, apesar de ser per ells un desconegut, li agafaren tot seguit tal carinyo, que, si no hi arriva a haver prudencia, en podía sortir algún de mitg Socías, lo que hauría constituit un notable ascéns en sa carrera política.

Aquesta, com de costúm, fou l'hora dels brindis, importants tots ells, com es de suposar. Per falta d'espay ens concretarém a consignar aquí tant sols els dos o tres més notables, y ho farém ab tota l'exactitut y fidelitat, si la memoria no'ns es *adúltera.* Aquí van.

En mitg de general espectació, va aixecarse l'arcalde de Valdeporqueras, roig, acalorat, no sabém si per la emoció o per l'excés de menjar, y, ab veu de tró corresponent a sa extraordinaria corpulencia, digué poch més o menos:—Senyors, las autoritats debém procurar el be y la prosperitat del país; y per lo tant, jo, que vetllo nit y día pera'l degut cumpliment de la meva missió, he fet tancar totas las escolas del meu poble, destinant las pagas dels mestres d'estudi a la celebració de corridas de toros; *(¡Bravo, bravo!* y en tan solemnes moments, brindo pera que tots els que teníu l'honor d'escoltarme, feu lo mateix que jo he fet, procurant aixís el bé y la felicitat dels vostres pobles. *(Grans aplausos).*

Tot seguit va alsarse l'arcalde de Villabrutanda, y saludant ab una trancesilla, digué:—M'adereixo per complert a lo manifestat pel meu company, y brindo ademés pera que'l caciquisme tinga cada día més poder y més forsa pera conduir al poble cap a la regeneració desitjada, y ab la qual nosaltres hi aném tant bé. *(Aplausos y viscas a la unitat... dintre la varietat. Entusiasme patriótich).*

Per fi, l'arcalde de Cochinilla de Abajo prengué la paraula, y ab veu reposada, solemne y grave, digué:—Senyors, el meu lema es: llibertat, igualtat, y...

—¡Y formatge d'Holanda!—váren interrompre uns quants, al veure que de la butxaca n'hi sortía un tros més que regular, del que'ls hi havían donat per postres, y que ell s'havía amagat dissimuladament. Una rialla general va ressonar per la sala, y aquí va donarse per acabat l'acte oficial, que tanta trascendencia ha de tenir, indubtablement, pera la regeneració del poble.

Els ilustres colegas del *Alcalde de Zalamea*, varen anar desfilant entre crits y aclamacións entusiastas, mentres els més toca-tardans, quedantse a rerassaga, anavan arreplegant lo poch que havía sobrat, menjantse algún pésol escadusser o alguna engruna que havía quedat demunt de las estovallas.

A fuer de patriotas, creyém que es bó que's celebrin molt sovint actes de la naturalesa del que acabém de ressenyar, cumplint el nostre deber d'escrupulosos y fidels cronistas.

MARIANO DE LA COLOMA.

AL AMICH K. O. K.

(Retirado, ya compuesto, de la edición anterior, por exceso de original). (*)

Vetaquí que l'altre día,
abans de ficarme al llit,
llegeixo ¡Cu-Cut!, com sempre,
y'm trobo que hi has escrit
una carta *am castallano*
que'm va deixá estemordit.
Veyas tu; jo que'm pensava
que aixó costava un sentit,
havent de passar molts mesos
mastegantlo día y nit,
y ara veig que tú en dos días
de xalarte per Madrit

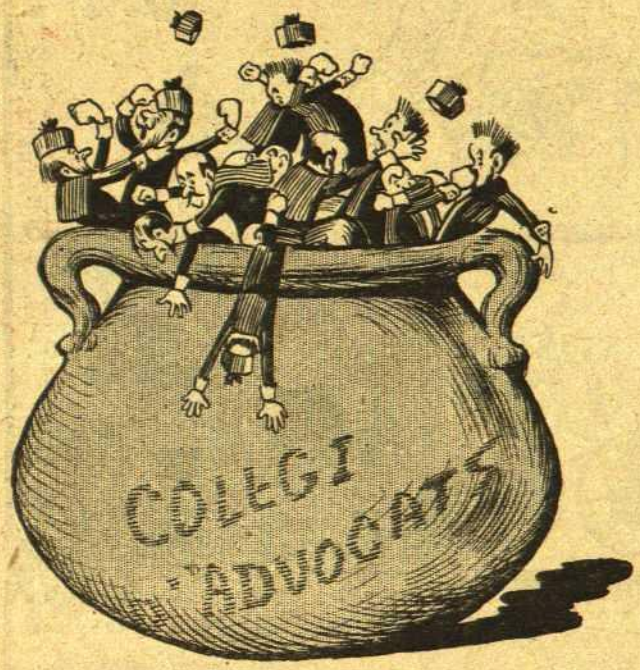
(*) N. de la R. (Istil *Vanguardia*).

NYEBITADAS
ESMOLÉ...
...TISORA..
...Y GANIVÉ
MIRÉU SENYO. AQUELL NOY US TOCA L NYÉBIT
PERESTECH
HOSTAL
JA HE FET 50 Kms Y QUÈ?

(no't sofoquis que t'ho diga)
n'ets un mestre fet y dit.
Aquella *abla armoni-osa*
del *moro Tarfe* y del *Cit*,
posada a la teva ploma,
m'ha deixat embadalit.
Fins el *sabi* de l'*Hippárion*,
que es tant y tant erudit,
si ab tú volgués compararlo
resultaría ensopit.
Creume a mí, no te'n desfassis
d'aquet dó que has adquirit,
que molts n'hi há que pagarían
per escriure'l que has escrit.
En lloch he vist ¡ni al *Diluvio!*
un castellá tan polit.
Y ara si vols escoltarte
un consell que m'ha acudit,
ja que dominas *el abla*
d'un modo tan exquisit,
fes que no se t'arrovelli:
perque sería molt trist
que una cosa tan preciosa
la deixessis en olvit,
y frégat de *bes am cuando*
ab un cacich aixerit
que son gent que'l *castellano*
el saben parlá *ab profit*.
Y si per cas vols tractarte
ab gent de més bon sentit,
agafa un *burot* o un *gura*
que també'l parlan lluit,
o sinó en Fabra Ledesma
que'l xerra pel descusit;
en fí, no tinch pas de dirtho
perque ja ets prou aixerit.
Pro sobre tot no ho descuidis;
fes práctica día y nit;
cultiva el *abla armoni-osa*
de *la tierra del bullit*,
que ab aixó y una candela
ja te'n podrás anā al llit.

JOANET

SIMBOLISME

—¿Qué's pensan que es aquesta olla?
—Home; es una olla de gats.
—Donsas mirin, representa
el Col-legi d'advocats.

La companyía francesa del Principal, ab tot y formar un excelent conjunt, segueix representant per l'Urgell, els acomodadors y la mitja dotzena d'aficionats que'ns hi deixém caure sempre que podém. El día en que va estrenarse la comedia de Hervieux "Les Tenailles", encara l'empresa no va arribar a cobrir els gastos de l'iluminació. Y aixó que l'obra s'ho valía y l'interpretació que li varen donar els artistas de la *troupe* va resultar excelent. Se veu que aquells actors senten respecte pel seu art y'n donan testimoni tant si's troban devant d'un públich numerós com de quatre gats. Y ben mirat tenen tota la rahó, donchs els públichs numerosos solen resultar els menos escullits.

Aixó dels públichs *numerosos y distinguidos* es sempre una ensarronada. No ho creyeu que una gran concurrencia pugui ser escullida de debó. Sino recordeu la nit en que va debutar a Novetats la companyía de la Pino. Ja n'hi havía de gent: fins *el barón de Viver* va ferhi cap. Peró, caballers, ab tot y haverhi tantas y tantas familias d'upa, ¡hi havía també cada impertinent!... A las butacas del meu darrera hi seyan dugas senyoretas *ja entradas en anys*, que no varen parar de enraonar en tota la nit ab dos joves—més joves que ellas y no menos impertinents y pochs modos.

Ab tot y la seva xerrameca, encara tenían la poca aprensió durant els entreactes de dir a una amigueta seva que tenían aprop, que *oían la obra perfectamente*. Si'ls que eram per aquells voltants no la podíam sentir gracias a la seva xerrameca, que havían de fer ellas, que eran las xerraires? Siga com se vulga, per lo poch que vaig poguer sentir, vaig enterarme de que l'obra *Tortosa y Soler*, ab tot y tenir tres actes ben *folgats*, no passa de ser una insignificancia mal trasplantada del francés, lo qual no va impedir que la munió de gent cursi que hi havía al teatre se la empassés com a cosa bona y fins ne rigués els acudits y situacións de color vert.

—*Esos autores madrileños son muy graciosos*—deya una de las mevas veinas.

—*Ya lo puede usted repetir*—afirmava'l jove que li feya l'aleta:—*son gente que* SABEN UN NIDO.

¡Ja ho crech que'l saben! Un niu de *vaudevilles* que'ls hi donan la feina feta y que poden ser trasplantats a l'escena castellana *para regocijo* dels que no

EL SALVADOR DE LA PATRIA O EL COMERCIO AGRADECIDO

"Así que los comerciantes españoles de la Habana tuvieron noticia de que aquí había sido silbada la bandera nacional, se reunieron en la Lonja para tomar el acuerdo de no hacer ningún pedido á Cataluña. Gracias á nuestro corresponsal... no se llevó á cabo la determinación.

¿Quién es más enemigo de Cataluña, ellos (els *separatistas vergonzantes)* ó yo?

¿Yo que procuro sumar amigos para la región ó ellos que nos quieren aislar de España?

(La Publicidad.—Chirigotas).

---

tenen prou cultura pera anarlos a veure de primera má al Principal.

¡Pobre gent cursi! Troban poch patriótich assaborir las obras extrangeras y en cambi frueixen las carrinclonerías ab que las espatllan els autors madrilenys.

El millor día veurém "Les Tenailles", de que parlo al principi, traduidas al castellá y tothom s'ho empassará com una cosa nova. Tothom menos els pochs que várem assistir al Principal la nit en que varen estrenarse y que poguerem comprobar una vegada més la trassa y el talent del seu autor, qui, sense recular devant de cap obstacle, ens presenta en dita obra un dels problemas més escabrosos que s'han discutit al nostre temps: el de la incompatibilidad de carácter entre dos sérs units en matrimoni. Mr. Hervieux vol probar que, si aquets dos sérs cauen per aquella incompatibilidad en alguna falta, son més aviat dignes de compassió que de cástich. Pera defensar semblant tesis, ha escrit tres actes vibrants y plens, ab tochs dramátichs de primer ordre, encara que perjudicats pel *parti pris* que's nota constantment en l'autor de tirar l'aigua al seu molí.

VIROLET

ENTRE FAMILIA

—¡Ay senyor! ¡Tan felissos que viuríam a casa tots tres si no fossin aquets disgustos!

EPÍGRAMA

Extasiats y ab atenció,
en Mateu y en Toni estavan
contemplant la professó;
quan passava algún pendó
embadalits se'l miravan.
El gegant y la geganta
varen passar; colegials,
nens vestits de sant o santa,
escoláns canta que canta,
bandas y creus parroquials.
—¡Noy, que es grossa aquesta creu!—
va exclamar de sopte en Toni,
y, atansántseli en Mateu,
li digué baixant la veu:
—¡Deu ser la del matrimoni!

S. B. y M.

MOSSEGADAS

L'Odón de *Pésimo* deya l'altre día, entre varis regidors, que a n'ell de tot això de la bona administració, de la moralitat y fins de Barcelona, se n'hi donava un *pito*, perque lo que ell volía era ser catedrátich de Madrit, sempre y quan pogués ser diputat a la vegada. De no ser aixís, res de lo dit.

Mes com no va donar cap esplicació respecte al per qué de aquet darrer extrém, nosaltres *llenaremos este vacío*.

Y encara que de comptes es tracti, no hi gastarém gaires matemáticas. Ab el compte de la vella en tindrém prou. O sinó vegin:

Nombre d'alumnes matriculats a la assignatura de Historia Natural corresponent a la llicenciatura o doctorat de la secció de Ciencias Naturals de Madrit (per quant las cátedras d'ampliació ja están ocupadas): máximum . 10.

Id. id. id. de la de ampliació de Barcelona, en la que s'hi suman els alumnes de Ciencias, Medecina, Farmacia, Enginyers y Arquitectes, y además un centenar d'alumnes lliures, entre'ls de Juny y Septembre: . . . . 500.

Y com que dit senyor es autor de l'obra que serveix de text per l'esmentada assignatura, qual obra complerta, junt ab els dos programas, costa uns 12 duros, tenim que:

500 estudiants
× 12 duros

1000
500

son: 6,000 duros.

¡Y ara qualsevol tingui vinyas exposadas a la filoxera!

Donchs bé, com que ab lo del traslado a Madrit la cullita aqueixa no fora de bon tros tan bona, la merma tan sols podría compensarse ab la ganga de ser diputat.

—¿Ganga? dirán vostés, ¡peró si això sols dona gastos!

—A vostés potser si que'ls en donaría, peró no a un home que, després del sou de catedrátich, sap ferse un sobressou tan maco, y tot per ensenyar a dissecar granotas, grills y sargantanas, y descubrir burros fóssils per partida doble, per quant d'aquell fet va quedar també ell en descobert.

Y desengányinse, que aixís com hi há melóns en conserva que's portan l'esperit de ví,—en Doys, *pongo por caso*,—aquest es un *salmónido* que's porta l'oli.

Y alló de que aquella partida de 6,000 duros ha de quedar molt disminuída pels gastos de la edició, tréguinsho del cap, puig l'editor, segóns diuen, també té pensat ferho, perque de tant afluixar la mosca *anticipadament*, el pobre está que ja no hi veu de cap ull.

Al Ateneu de Sans, que presideix l'inconmensurable *Barberillo*, están organisant un Certámen nacional pera la vinenta festa major de la barriada.

Sembla que's tracta de ferlo presidir a n'en Fabra de las xinxas, y que formarán part del jurat el germá de la *Llevadora dels gossos*, en Xapa y en *Juanito* (a) l'Esperitista.

Se concedirán, entre altres premis, una pastanaga natural a la millor poesía de tema *lliure*, com més *lliure* millor, ab el ben entés de que'l poeta que la obtingui se l'haurá de partir ab els senyors de la Junta, seguint la costúm observada sempre que la casa té d'*afluixar* alguna cosa, tractis o no de comediants.

Els demés premis, consistents en obgectes d'art... de fira, s'adjudicarán a las composicións que a judici del jurat, que es molt poquet judici, tractin millor els següents temas:

"Influencia de la extracció de las letrinas en el present y'l pervenir moral y material del individuu;" "Oda a la Tupinada;" "Els embotellats". (Romanso caballeresch); "Historia d'uns terrenos:" (Sobre aquest tema assessorará al Jurat el mateix *Barberillo);* "La inaugural del Ateneu" (poesía humorística descriptiva en metre apropiat pera posarlo en solfa) etc., etc.

El Jurat se reservará la propietat de las composicións premiadas, pel mateix procediment que algúns individuus del Ateneu s'han reservat altras propietats, mobles y inmobles.

El *Diario de Barcelona* del 30 de Maig dona la noticia de que'ls súbdits alemanys residents a Espanya han elevat un missatge de simpatía a S. M. el Rey ab motiu de la seva coronació. Y diu l'avi *Brusi*:

"Precede al mensaje una magnífica portada policromada, en la que se ve una alegoría que representa á España protegiendo la industria alemana, y el puerto de Barcelona, en el que entra un buque alemán con bandera española en el tope del palo mayor."

Com si diguessim un *buque cargado de...*

A continuació segueix el text del missatge, que'ns guardarém de comentar ni de transcriure sisquera.

Perque, després de tot ¿qué'n treuríam? Prou ne tenim ab saber, per un altre cantó més, que ja estém ben llestos.

QUESTIÓ DE GUSTOS

Diu que may es cansaría
de veure ballá els gegants,
y per xo en té més de quatre
que per ella els fan tot l'any.

Don Frederich Urrecha es un subgecte que, després de bregar a Madrit pera ferse un nom dintre la literatura y no havent pogut conseguir el seu obgecte, va venírsen a Barcelona, anant a raure a n'aquella claveguera coneguda ab el nom de *El Diluvio*, ahont van a parar tota mena d'escorriallas.

Y veusaquí que, desde aquella claveguera, s'entretè dient poca soltas y tarambanadas apropósit de teatres, penjant al lector cada llauna que no hi há modos y donantse incens, donchs la majoría de las sevas *críticas* se redueixen a fer veure que está agoviat de tantas cartas com li escriuen y a posar de relleu l'influencia que té la seva opinió. ¡Adeu, Sarcey!

¡Y després diu *que se meten con él los autores chirles de quien ha hablado mal!* ¡Tarambana! Potser si que's pensa que a la nostra redacció (a la que aludeix en una de las sevas darreras espatotxadas,) hi há algún *autor ressentit*. No, home, no. Ben contents n'estaríam d'haver sigut reventats per vosté. *Si el asno aplaude...*

Per lo demés, alló de ser vista d'aduanas y crítich, si vosté no ho arriba a dir, no'ns n'enterém. Bon profit li fassi, home. No hi há res que dir en que's guanyi la vida com pugui. Lo que hi há es que vosté's fa ilusions. De vista d'aduana prou que deu serho, peró lo que es de crítich, encara que'ns ho jurés y perjurés mil vegadas no creuríam que'n fos. ¡Pensarse que'l dir insustancialitats es ser crítich! *¡Habrase visto pedante!*

Una advertencia abans d'acabar. El seu *ilustre amigo Oller* may ho ha sigut de notari. Es senzillament un procurador que fá novelas notabilíssimas. Y ningú hi té res que dir, com ningú tindría res que dir en que vosté, si realment fos crítich, fos també vista d'aduana. Llástima que no es sinó un *chico de la prensa* que s'ha fet gran, sense conseguir fama sinó entre la gent de *La Esquella*, *El Diluvio* y altres caus de pestilencia per l'istil.

¡Pobre home!

Fins a Cádiz ens va fer anar *La Veu de Catalunya* l'altre día pera fernos sapiguer que aquella Diputació Provincial había decidit pintar sobre un retrato de Alfons XII, la cara del actual rey, Alfons XIII; ab la particularitat que'l retrato en qüestió, ha sigut de don Amadeu.

Aixó no té res d'estrany, ni es nou; puig si *La Veu* vol donarse la pena d'anar a visitar las obras *d'art* que conté la nostra Casa Gran, hi trobará ben segur un retrato del rey Alfons XII que anteriorment havía dut la cara de don Amadeu, y no sabém si també la de Fernando VII, el del paletó.

Si ho duptés, podém, de comú acort, nombrar una comissió que podría presidir don Tiberi Avila ab el seu doble carácter de regidor y de no entendre res en cosas d'art, y que dictamini sobre la gruixaria de la cara.

De *La Perdida*, parlant de las eleccións de la Secció de Ciencias Morals y Políticas del Ateneu:

"Candidatura triunfante:

"Presidente: D. Secundino Coderch y Manau; Vice-Presidente: D. José Ponsá y Gil, sobrino del abogado Sr. Ponsá."

¿Quí deu ser aquet *José Ponsá y Gil*, que té per únich mérit, segóns *La Perdida*, ser *el sobrino de su tío, el abogado Sr. Ponsá?*

De segur un parió d'aquell que's posava a las targetas:

Fulano de Tal,
amigo del Guerrita.

"La Perdida" y "L'hereu garsa" (a) *El Diluvio*, s'han passat de pillos y han descobert tota la trampa que utilisan els catalanistas pera guanyar las eleccións. Pera que se'n convencin, copiém:

"LO DEL ATENEO.—Mañana, á las nueve y media, se celebrará sesión en el Ateneo (Sección de Literatura) para proceder á la elección de cargos.

Luchan los ateneistas contra los *amos* de la casa, y éstos, con objeto de aburrir á los votantes contrarios, en el cartel anunciador de la convocatoria pusieron un 9 muy grande con un 1|2 muy chiquitín, para dar lugar á confusiones, tanto que muchos socios han recibido aviso de acudir á las nueve en punto.

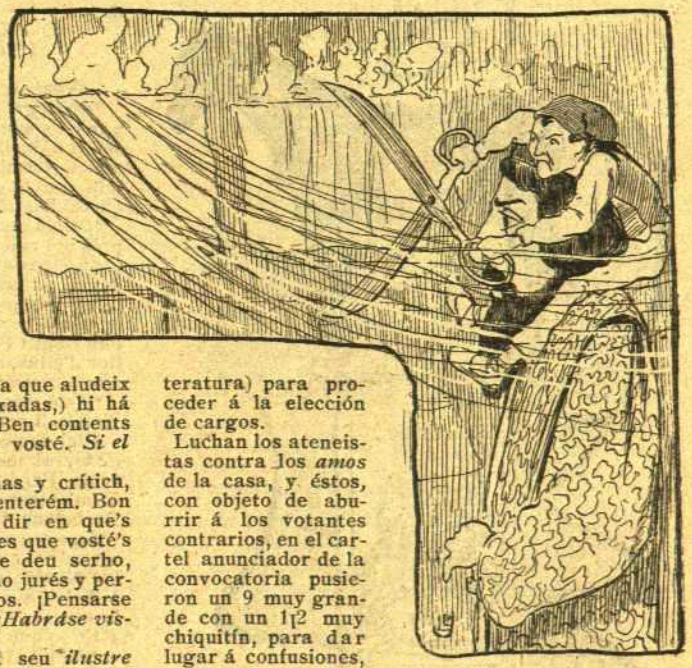
La *treta* de los *companys de causa* no tiene alcance, pues los que acudan á las nueve, esperarán gustosos media hora más con objeto de votar en contra de los caciquistas".

¿Qué'ls sembla? El convocar las eleccións a las 9 y 1|2, posant un 9 gros y un 1|2 petit, per aqueixos tipos fa olor de tupinada.

Aixó, més que bufo, es del genre estúpit; estupidés que fan extensiva als seus llegidors al créurels capassos de pahir tonterías semblants.

Que ells son burros guits, ningú ho ignora, peró que'n fassin a tots els que, pagant las suscripcións, els fan viure, es molt trist y poch considerat, perque si no fossin aquestos, ells es morirían de gana o no tindrían altre remey, per guanyarse las bessas, que anar a cullir fems per las carreteras, si es que fins per aixó servissin...

UN NOU ENGINY

Si'l abús continuava del *sport serpentinesch* els gegants s'haurán de valdre de semblant procediment.

Llegím:

"El arquitecto provincial ha remitido al señor gobernador civil una comunicación, proponiéndole las reformas que deben hacerse en el teatro Principal, para que reuna este coliseo las condiciones legales."

¿No valdría més que, en lloch de proposar semblants reformas, se proposessin els medis de ferhi anar gent?

Assumpto per una tragi-rifada:

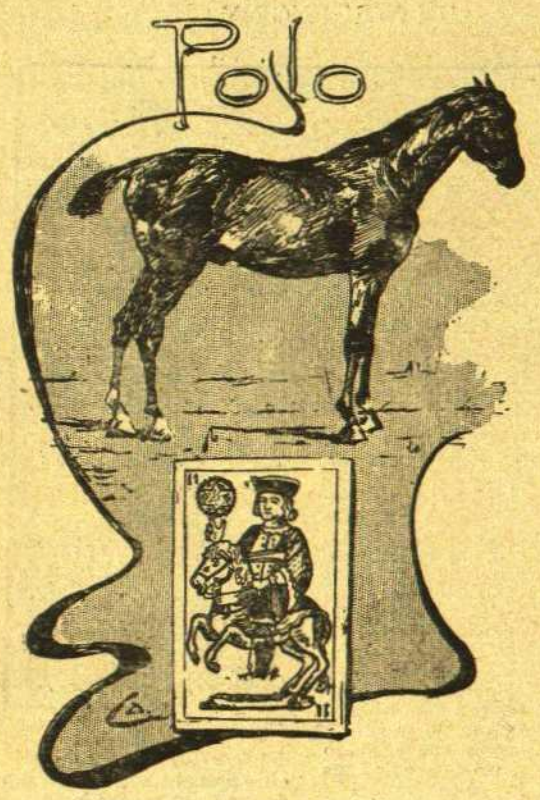
Un inspector de fama de la policía italiana que ve de Nápols pera posarse d'acort ab la policía d'aquí pera descubrir un gran complot.

Arribada del *nas;* conferencia ab els *nassos* d'aquí; midas presas; sortida del napolitá, y apoteosis final: ¡no era tal policía!

Coro general y espectadors. ¡Quína castanya! ¡Calentas y grossas!

Segóns ens comunica'l conductor més segur de las pocas soltas, el telégrafo, a Madrit ha caigut al bell mitg de la *Puerta del Sol* una plaga de llagosta.

La noticia es equivocada. De la *Puerta del Sol* fá molts anys que'n surten las llagostas. Llagostas *bi-*

Privats de fer corre
el caball de baix
ara s'entretenen
ab aquet de dalt.

---

pedas, una nova especie que s'alimenta ab billets de Banch y que no las deturan ni la gasolina, ni las trotxas de llauna inventadas per l'ex-ministre Gasset (a) *Canalitos*.

La Publicidad del día 25, en els seus *ecos políticos* esplica que a la gran recepció dels arcaldes, n'hi havía un que *vestía de chaqueta* y va caure agenollat devant de S. M. Sembla que la reina li feya signos de que s'aixequés, y diu que cada vegada que ho probava tornava a caure de genolls.

Afegeix *La Publicidad*:

"Esto hizo reir a la reina y al rey.

"Y a nosotros también."

Mal fet. ¿Per qué us en heu de riure vosaltres? Al pobre home potser que'l vi no li va probar y no's podía aguantar dret.

Demá qualsevol de vosaltres s'hi pot trobar y no us agradará pas que se us en riguin.

¿Que també us fa riure en *Doys* quan no's pot aguantar dret?

Mentres a Aranjuez el Baró de Viver, actual President de la Diputació de Barcelona y el seu confrare de Guadalajara, per alló de que'ls estréms es tocan, s'abrassavan manifestant que aquell abrás era'l símbol de la integritat de la Patria, aquí uns altres poca soltas destruían tan bell símbol acceptant l'intervenció extrangera pera combatre'l catalanisme del Ateneu.

Acceptar tals oferiments avuy es molt grave y lo pitjor era el no poder sospitar quina era la gran potencia que s'habia atrevit a donar tan mal pas.

Afortunadament y confiant que no sortirá del Principat, els dirém que havém averiguat per la clase de bestiar que va donar la noticia, que la potencia era'l Marroch y que'ls tals diaris necessitan l'ajuda aviat.

Si'l Baró de Viver no's decideix a aturar el tró, per no quedar malament ab els de Guadalajara, no'ns estranyaría veure onejar junts dintre de poch dos pendóns:

El morado de Castilla
y'l del moro... de las plantufas.

Ens escriu un amich de Madrit:

"He llegit l'article que copía ¡Cu-cut! del *Gedeón;* y m'ha sorprés, perque ja feya temps que no n'havía sentit a parlar. Ja m'havían dit, temps enderrera, que aquet setmanari (abans popular, y que avuy aquí ja no's ven) havía anat molt a menos; peró no'm pensava que hi hagués anat tant y ab tan *mala pata*.

"¡Mirin que venirnos encara a parlar de *cerdos*, després del ridiculíssim paper d'estrassa que'ns han fet fer aquells que no deixava may de *cerdos* el periódich de las gracias estantissas!

"¿Volen jugar que encara no s'ha enterat el *Gedeón* de que'ls *cerdos* ens han deixat sense colonias y que han tingut l'*innoble* idea de fer independent a la millor d'ellas, aquella a la que'ls *hidalgos* gedeonins hi anavan *noblement* a saquejar?

"¡Qué més voldría el pobre *Gedeón* sinó que algún ximple li pogués dir *cerdo!*

"Pel demés, jo'm creya que ja no's publicava el *Gedeón;* al menos aquí a Madrit ja ningú'l compra ni's crida. Peró, per lo vist, encara's defensa a *provincias*. Y m'extranya que ¡Cu-cut! li fassi la propaganda a Barcelona."

Aquesta versió, de la escassa sortida que té *Gedeón* a Madrit. ens ha sigut plenament confirmada per nostre plenipotenciari, que desde Bacarissas va dirigirse a la *Villa del Oso* pera assistir a las festas allí celebradas.

En lo que no estém conformes ab el nostre amable comunicant, es en lo de que ab la reproducció del article *El cerdo gruñe* li fem propaganda; hi há propagandas que reventan, sobre tot fetas desde *provincias*, darrer baluart ahont se sosté encara *Gedeón*.

A l'hora de tancar la present edició seguían presos encara els joves catalanistas senyors Mariné, Sal y Riera, condemnats pel Consell de guerra y compresos en l'indult concedit ab motiu de la major edat del Rey.

Desitjém de debó que no s'entretingui gaire més el cumplimént de la reyal disposició.

Gargots y Coloraynas

SALÓ PARÉS

Aquestos días hem tingut ocasió d'admirar un hermosíssim grupo en marbre, de tamany natural, representant la Fe aconsolant al Dolor, degut al gran Joseph Llimona.

Si en Llimona no fos prou conegut y estimat a Catalunya, bastaría la esmentada obra per guanyarli un lloch d'honor entre els artistas de la terra.

Els centenars de personas que han desfilat pel Saló Parés, entre las que várem véurehi lo més granat de Barcelona, no's cansavan de elogiar las indiscutibles condicións d'obra tan capdalt que coloca el nom de son autor a la alsada del dels millors esculptors d'Europa.

Rebi el simpátich y sabi artista nostra més coral felicitació.

Abans d'exposarse l'esmentada obra, va haverhi instalada al mateix local l'exposició d'art íntim organisada pels artistas olotins y en la que feyan casi tot el gasto en Berga y Boix ab una pila de paisatges al oli interesantíssims y el seu fill Berga y Boada ab una munió de notables dibuixos en els que demostra las superbas dots que posseeix pera'l conreu de tan difícil art.

También mereixen citarse'ls treballs d'en Marián Vayreda, en Devesa y en Plá, aixís com els de las senyoretas deixebles de l'Escola de Bellas Arts d'Olot.

FOLCHI

PEL DRAPAIRE

"Hojas selectas". Números corresponents als mesos de maig y de juny:

La publicació d'aquesta revista constitueix un veritable *tour de force* editorial, sent interesantíssims tots els números que se'n publican, atestats de gravats y de text. Els temas d'actualitat, las curiositats científicas més... curiosas, els aconteixements notables, tot hi es tractat d'una manera entretinguda y amena.

"Hojas selectas" es una excelent revista pera las familias.

MENO

Mossen Jascinto Verdaguer

Dilluns passat un dels nostres redactors va trasladarse a la casa d'esbarjo que posseeix a Vallvidrera el senyor Miralles, la que ocupa actualment mossén Jascinto Verdaguer.

Per especial privilegi, concedit a molt pocas personas, al nostre company li va ser permesa una entrevista ab l'ilustre pacient.

Segóns parer dels facultatius que'l visitan, l'estat de mossén Cinto es del tot desconsolador, per més que'l malalt conserva la fortalesa d'esperit que l'ha distingit en totas ocasións.

No cal que repetím lo molt que desitjém que'ls pronóstichs pessimistas relatius al estat del egregi autor de «L'Atlántida» no's confirmessin.

MACOS Y MICOS

MACOS: *Pep Roch; A. Preta; Un trovador enrogallat;* L. F. T.; S. D.; Sinta Cots.

MICOS: *Xich Panxeta;* J. M. R.; A. B. C. D.; X. X.; *Un suscriptor;* E. V.; R. M.; *Dos gats; Janot*

—N. N.: ¿Que no sab que tenim privadas las *matemáticas* ara com ara?—M. P.: Idem de idem.—E. F.: Lo mateix.—*Such catalá:* Podrá ser tan catalá com vulgui, peró de poeta no'n té res.—A. G. F.: El darrer article que'ns ha enviat es massa *sério*.—*Carquinyoli:* Publicarém quelcóm.—*Hugues:* L'article es excessivament extens. Ab tot, queda en cartera. Els dibuixos desdiuen del carácter del nostre periódich.—*Jazmín:* Publicarém quelcóm de lo que'ns envía.—Ll. N. C.: No acabém de compendre el *perqué* del seu *sonet*.—A. G.: Potser si.

IMPREMPTA DE MARIÀN GALVE, AVIÑÓ, 18

"LUSTRAL"

FÁBRICA D'AIGUAS CARBÓNICAS ESTERILISADAS

ab privilegis exclussius

preparadas ab gas carbónich químicament pur y perfectament rentat

Gaseosas superiors.-Casa fundada en 1836

F. Clará y C.ª en C.ta

Successors de R. VILLARDELL.-Passeig de Sant Joan, 171

Teléfono, 722.—BARCELONA

Néctars, Fruitas variadas.—Soda watter

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMPTA

Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Cervantes, 3.- Prop del Bolsi

Magnífichs bustos del Doctor Robert, de 80 cms. d'alsada, a 25 pessetas. Reproduccións del mateix bust, 44 cms. d'alsada, 7'50 pessetas

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÓN VIDAL MARTÍ

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

Llibrería Salvatella, Zurbano, 6.—Barcelona

Suscripcións a la *Ilustración Española y Americana, Ilustración Artística, Album Salón, Pel y Ploma, Hispania, Moda Elegante, Ultima Moda, Le Moniteur de la Mode, Chic Parisién*, &, &.

NOVETATS

Mimi Pinzón, per A. Muzet, 1 pesseta.—La Voluntad, per J. Martínez Ruíz, 3 pessetas.—La Mare Eterna, (drama) per Ignasi Iglesias, 2 pessetas.—¡¡¡... y Catalunya!!!, per Hermenegild Vila, 2 pessetas.—La Lectura, Revista de Ciencias y Arts, número solt 2'25 pessetas.—Química Biológica, 1'50 pessetas.

Gran asosrtit d'objectes d'escriptori.—Encuadernacións de totas classes

SANCTI DE GUIXI

"*El Gobierno seguirá teniendo la misma significación que antes de la salida de Canalejas.*" (Paraulas den Sagasta.)